

paa disse Forhold, snarere er fjernere end nærmere. Naar jeg skal sige min personlige Opfattelse — og jeg har ikke tænkt saa lidt over dette — af, hvad egentlig Enden skal blive, hvor længe dette skal vare, maa jeg tilstaa, at jeg ved det ikke. Den Mulighed har jeg tænkt mig, om den Dag kunde oprinde, at Folketinget kunde godkende den Betragtningssaaede, som man her i Lands-tinget i en Række har gjort gældende ved at støtte Regeringen i sin Opfattelse af, at saadanne foreløbige Love kunne opretholdes i en lang Række af Aar til Trods for det andet Ting. Men jeg for min Del kan ikke tænke mig, at et saadant Folketing skulde kunne staaes og tilvejebringes i Danmark i vor Levetid. Det tror jeg ikke paa. Man kan jo ogsaa tænke sig, at det kan blive ved at gaa, som det nu har gaaet i en Række af Aar, pinligt for alle Partier, saa at man, idet man ikke ser nogen Udvej til at komme ud af denne Tilstand, lader det gaa og tænker, at det maasse kan blive bedre til næste Aar, naar vi komme over de næste Folketingsvalg, eller der kan ske det eller det — tilsidst maa dog oprinde den Dag, da vi komme til Begyndelsen af Løsningen. Men jeg tror, at de, der drømme om noget saadant, ville blive i højeste Grad stufede. Det forekommer i alt Fald mig, at for hvert Aar, der gaar paa denne Maade, viser Løsningen sig at være vanskeligere og vanskeligere. Man kan jo ogsaa tænke sig den Mulighed, at der i Tidens Løb paa en Maade, som ingen af os i Djebløkket kan forestille sig, om kortere eller længere Tid, kunde ske en hel Systemforandring her til Lands, saa at der kom en Regering, som vilde søge sin Støtte hos det andet Ting. Det skulde undre mig, om — jeg vil ikke sige blot Flertallet af dette Ting — men alle Medlemmerne af dette Ting ikke vilde finde det skrækkeligt, at en saadan Tilstand kunde komme over os, at en Regering vilde gøre sin formentlige Ret gældende i Kraft af, hvad der sker i Djebløkket, til udelukkende at regere med det andet Ting. Thi det vilde føre til, at vi maatte leve under Forhold her i Landet, hvor Regeringer af forskellige Systemer afløste hinanden saaledes, at man f. Eks. i 5 Aar gik frem med voldsomme Skridt og saa i det næste Tidrum forsøgte at gøre store Tilbage- skridt. Der vilde aldrig kunne komme nogen som helst rolig Udvikling af noget; det vilde blive frygtelige Tilstande. Det er muligt, at man troster sig med, at saadanne ere ikke blot umulige, men ogsaa

utænkelige her i Landet, men jeg behøver jo ikke at minde om, at det ikke er stort mere end hundrede Aar siden, at vi havde en Struensee, og den Mulighed er jo ikke udelukket, at der kunde komme en lignende igen. Jeg vil derfor atter tillade mig at rette den ærbødige Opfordring til det ærede Flertal af dette Ting, som jo dog alligevel unægtelig er medansvarlig for den underlige Behandlingsmaade af disse foreløbige Love, at det dog endnu en Gang vil tage under alvorlig Overvejelse, om det er muligt at finde en Udvej, hvorved vi alle kunne komme til at øjne Begyndelsen til Enden. Thi naar jeg skal sige ganske ærlig, hvad jeg mener — jeg ved ikke, om den højtærede Formand vil tillade mig at bruge Udtrykket, men jeg haaber det — vil jeg sige, at naar jeg betragter den Aar efter Aar igenkommende Forhandling af disse ulykkelige Sager, saa faar jeg nærmest Aar efter Aar et Indtryk af, at det er at ligne ved et Slet udført Sørgespil, som Skuespillerne i Grunden skamme sig ved at udføre, og som Tilhørerne væmmes ved at høre.

Formanden: Jeg kunde ikke ganske høre det ærede Medlems sidste Udtalelse, men efter hans hele Tankegang er jeg vis paa, at han hverken har udtalt eller haft til Hensigt at udtale noget, der kunde være fornærmeligt for nogen her.

Da ingen yderligere ønskede at ytre sig, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning, hvorved

Lovforslagets Overgang til anden Behandling vedtoges med 33 Stemmer mod 9.

Rump: Jeg tillader mig at foreslaa, at Forslaget henvises til et Udvalg paa 9 Medlemmer.

Madsen-Wygdal: Det er jo det høje Ting bekendt af Forhandlingerne dels i Aar og dels de foregaaende Aar, hvad Henvisning til Udvalg betyder, og det er jo notorisk, at de Udvalg, der have beskæftiget sig med denne Sag i de senere Aar, ikke røre det allermindste ved Sagen. Hvis nu Tinget oven paa disse Rendsgerninger atter vedtager Henvisningen til et Udvalg, forstaar jeg ikke rettere, end at det betyder Tingets Godkendelse af, at der ikke skal gøres noget ved denne Sag, og derfor fraraader jeg Henvisningen til et Udvalg.